

njedyrbjesche šo dlěje horicz a płomjenicz. To šwjate płomjo dyrbjesche tež wschěch druhich šapopannycz. Wšchitzy dyrbjachu jeju jutrownu radoščy šobu wužiwać. Jako bě tón Knjes šo psched nimaj šhubił, dha tež wonaj šo sběhnyschtaj. Do Jerusalema šo wróćiwšchi namašaschtaj tych jidnacze šhromadzenych. A šhto šo tu sta? Wucžomnikaj š Emauža na jenej stronje a tuczi jidnaczo na drugej stronje běchu kaž spěwarškej šhoraj, kiž jedyn pschemo drugeho spěwataj. Prjedy hacž móžeschtaj tamnaj pucžowarjej š šłowu pschińcz, dha hižom czi jidnaczo wołachu: „Tón Knjes je wopravdže stannł a Šchimanej šo šjewił.“ A tamnaj wotmolwischtaj: A š namaj je šchol a je naju našwaril a pišmo wukładował, a šmój jeho pošnałój na tym, jako šhlěb łamašche. Tak, lube dušche, dyrbicze šo rošdželicz do šwjatych jutrownych šhorow. Róćny čas šo pominja, ale jeho pschipojedanje dyrbi šo dale wjescz: „Tón Knjes je wopravdže stannł.“ To jedyn druhemu pschowołaj. Wě-li jo drubi hižom, cžuje-li jo žiwje w šamym šwojim horjestaczu wot hrěcha, šhto by to wadžiko. Tamnaj wucžomnikaj jo tež hižom wjedzišchtaj a tola šo wješelischtaj, šo bě šo tež jeju bratram ta hnada dostała. Wušnacze, kotrež š drugeje strony wušnacze šbudzi a pošplni, njeje podarmo bylo. A tutemu wušnaczu šo pschisanfuj prošwa tamneju Emauškeju wucžomnikow: „Wostań pola naš, dokelž šo š wječoru pschibližuje, a džen je šo nakhilil.“ — Haj, Knježe, wječor šo w ludach pschibližuje. Šrěch horje cžehnje kaž cžmowa nóz. A ta nóz chze škónzo š njebja wotczishecžecz. Wostań pola naš! Nikoho drugeho nimamy, kiž by naš w tej nozy wobarnował; nikoho drugeho nimamy, kiž mohł š nozy džen ščinicz, šhiba tebe! Šamjeń.

### Na třeczi šwjedženju jutrow.

Šnada budž š wami a měr wot Boha, našcheho Wótza, a teho Knjesa Jesom Šhrysta! Šamjeń.

Šacž runje ščženja jutrowneho rócžneho cžasja wot teho wulkeho podawka šameho rycža, na kotrymž ššesčizijanow